

Список використаних джерел:

1. Егорова Н. Е., Хачатрян С. Р. Динамічні моделі розвитку малих підприємств, що використовують кредитно-інвестиційні ресурси. / Препринт # WP/2011/118. М.: ЦЭМИ РАН, 2011.
2. Егорова Н. Е., Біленький В. З., Хачатрян С. Р. Моделювання динаміки розвитку малих підприємств із урахуванням інвестиційного фактору. / Препринт # WP/2013/157. – М.: ЦЭМИРЛН, 2013.

Шкарупа А. К.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**АНАЛІЗ ІННОВАЦІЙНОЇ АКТИВНОСТІ
ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ**

Інновації є основою для швидкого та стабільного соціально-економічного розвитку сучасної економіки, оскільки вони забезпечують його належний технологічний та конкурентний рівень завдяки виробництву та застосуванню ідеї, що володіють науковою та ринковою новизною. Поточне ринкове середовище вимагає регулярної активізації інноваційної діяльності як одного з найбільш продуктивного способу підвищити конкурентоспроможність країни та її подальший розвиток [1, с. 81]. Послідовно мотивація стратегічного напрямку розвитку України, де ключова роль надається інновації – це успіх високорозвинутих країн завдяки практичній реалізації інноваційних технологій моделі розвитку.

Ситуація, яка виникла в останні роки в Україні, проведені економічні реформи, недосконала податкова система, негативний вплив державного регулювання на діяльність підприємств.

В даний час поточний спад виробництва в українській промисловості демонструє необхідність стимулювати структурні зміни, заклавши основи нової національної моделі економічного розвитку, що буде збігатися з особливостями конкурентних викликів посткризового світу.

Інноваційний розвиток української промисловості характеризувався нестабільністю протягом 2008–2018 рр. За даними Державної служби статистики України у 2013 році кількість підприємств, що займались інноваційною діяльністю сягала 1715 одиниць (16,8% загальної кількості підприємств), що на 253 одиниці більш ніж у 2010 році, у 2012 р. – 1758, або 17,4% [1, с. 163].

Світова фінансово-економічна криза 2008–2009 років завдала руйнівного впливу на стан інновацій сфери та в цей період індикатори інноваційної діяльності

українських промислових підприємств, в основному малу деградаційну динаміку [3, с. 124].

Згідно з останнім звітом Всесвітнього економічного форуму про глобальну конкурентоспроможність у період 2012–2013 рр. Україна зайняла 73 місце у порівнянні з 82 у 2011–2012 роках серед 144 країн. Належне до економічних та політичних труднощів, Україна втратила 16 позицій у 2009–2010 роках.

Але стан економіки поліпшився в 2011–2012 роках, що дозволило країні перейти на 7 позицію у рейтингу. І відповідно, доповідь Всесвітнього економічного форуму про глобальну конкурентоспроможність в 2012–2013 роках Україна перемістилась на ще 9 позицій, продовжуючи демонструвати свої основні конкурентні переваги – освіта і ємність ринку. Україна займає 71 місце за рейтингом з підіндексами «Інновації».

Активізація інноваційної діяльності промислових підприємств сприятиме реалізації науково-технічного потенціалу, що показано в [4, с. 298]:

- підвищенні конкурентоспроможності продукції, що виробляється промисловістю підприємств, шляхом використання нових або значно вдосконалених виробничих методів, пов'язаних із використанням нових технологій, зокрема енергозбереження, поліпшення виробничого обладнання;

- відкритті нових ринків та отриманні нових позицій для промислового виробництва та збільшення продаж через впровадження нових методів продажу та просування товарів;

- покращенні фінансових результатів діяльності промислових підприємств шляхом збільшення надходжень від продаж нових продуктів або значно покращених продуктів за їх якістю або способом використання;

- сприянні оновленню та повному використанню виробничих потужностей та технологічної бази державного промислового комплексу, який оптимізує виробничі процеси, прискорить технологічну модернізацію промисловості та забезпечити розвиток галузевої реструктуризації промислового сектору України.

Отже, ключова інтегративна роль у формуванні інноваційного потенціалу української промисловості належить державі, яка повинна використовувати системні економічні інструменти державного впливу, які відповідають стратегії економічної політики. Стратегічна необхідність збереження та підвищення інноваційного потенціалу вітчизняної промисловості диктує доцільність введення заходів для інноваційного розвитку галузей на основі їх характеристик та необхідності стимулювати перебудову галузі [5, с. 17].

Список використаних джерел:

1. Grynko T. Organisational and economic mechanism of business entities' innovative development management / T. Grynko, T. Gviniashvili // Economic annals-XXI, 2017. – №165 (5-6). – P. 80–83.
2. Статистичний збірник «Наукова та інноваційна діяльність в Україні» // відповідальний за випуск О. О. Кармазіна. – К.: Держстат, 2014. – 314 с.
3. Инновационное развитие: экономика, интеллектуальные ресурсы, управление знаниями / под ред. Б. З. Мильнера. – М.: ИНФРА-М, 2013. – 624 с.
4. Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2013 році: Щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України. – К.: НІСД, 2013. – 576 с.
5. Собкевич О. В. Розвиток промислового потенціалу України в процесі післякризового відновлення / О. В. Собкевич, А. І. Сухоруков, В. Г. Савенко [та ін.]; за заг. ред. Я. А. Жаліла. – К.: НІСД, 2010. – 48 с.
6. Колісник В. О. Перспективи розвитку інвестиційної діяльності в Україні/ В.О. Колісник, І. В. Тімар // Матеріали XIII міжнародної науково-практичної конференції студентів та молодих вчених «Наукові дослідження у Східній Європі». Т. 1. – Вінниця: ТОВ «Нілан-ЛТД», 2017. – С. 117–120.
7. Гринько Т. В. Теоретико-методологические основы адаптивного инновационного развития / Т. В. Гринько// Экономика промышленности. Институт экономики промышленности НАН Украины. – 2011. – №2-3 (54-55).

Шкарупа А. К.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК ТА УПРАВЛІННЯ
ЛЮДСЬКИМИ РЕСУРСАМИ**

Головним чином, соціально-економічний розвиток може бути направлений на градацію соціальних, політичних норм та технологій, що використовуються в роботі з метою підвищення добробуту зацікавлених сторін. Така політика допомагає країнам та компаніям розвивати стиль життя зацікавлених сторін. Вони мають можливість освітньої підтримки, розвитку доходів, підвищення кваліфікації працівників та створення більш реальної зайнятості. Такі модулі розвитку поділяються на два різних соціально-економічних сегменти.

Економічний розвиток означає зростання економічного процвітання країни або районів. Жителі таких країн, як США, Велика Британія, Китай, Індія, Австралія та багато інших розвинених і країн, що розвиваються розглядають економічне зростання як одну з основних обов'язків. Фінансовий ріст та паритет купівельної спроможності розглядаються як основні показники економічного розвитку. Країни використовують такі параметри, як валовий внутрішній продукт, реальний національний дохід і дохід на душу населення, щоб судити про економічні можливості цих народів. Економічний розвиток означає поглиблення можливостей країни.